

Udgifter det kan afholde efter en saadan Lov, og hvilke det ikke kan afholde. Det er en stor Ulempe, det bør ikke finde Sted, og det maa være et stort Besvær for Ministeriet at have en saadan Afgjørelse at træffe. Men dermed er Kalamiteten endda ikke endt. Væser man videre, vil man finde de Ord, som i Grunden ere de allermærkværdigste. Der staar nemlig, at disse løbende Udgifter foreløbig skulle afholdes efter de hidtil gjældende Regler. Hvad er det for Regler? Jeg er overbevist om, at intet Menneske vil være istand til at sige, hvad det er for Regler. Trykte ere de ikke, bekendte paa anden Maade ere de heller ikke; vil man vide, hvad der menes dermed, maa man gaa historisk frem, og saa maa man søge tilbage til den første midlertidige Finantslov, vi fik, dengang under en anden Titel. Det var nemlig i Marts 1850, Rigsdagen traadte dengang sammen den 30te Januar. Det var den første Rigsdag, hvis Sammentræden forsinkedes lidt paa Grund af Isforhold. Det havde oprindeligt været bestemt, at den skulde være sammentraadt et Par Dage før, men den kom først sammen den 30te Januar. Man havde altsaa til at behandle Finantsloven 2 Maanedes, saaledes som det er nævnt i Grundloven, at Rigsdagens Samlinger ordinært skulle være; men man havde, og Enhver vil jo let kunne forstaa det, en oprigtig Længsel efter ret at granske i Finantslovsforlaget, ret at komme tilbunds i de mange ukjendte Ting, som det nu indeholdt, og det fristede til ikke at blive staaende ved de to Maanedes, som vare tilbage, til at undersøge Finantsloven i, men til at beholde den i en længere Tid. Det var i høi Grad beklageligt, at man ikke viste den Resignation ved denne Leilighed at blive staaende ved de to Maanedes, man havde til at undersøge den i, forbeholdende sig videre Undersøgelser i Fremtiden. Man fik altsaa under 26de Marts 1850 en Lov om foreløbig Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil Finantsloven for 1850—51 var vedtagen. Det var nu den oprindelige Titel paa det, vi nu kalde midlertidige Finantslove. I den nævnte Lov staa altsaa disse Ord. Det Forslag, der nu foreligger, er jo i alt Væsentligt stemmende med Loven af 26de Marts 1850, og det er gjentaget i alle midlertidige Bevillinger eller midlertidige Finantslove, som ere fulgte derefter. Betydningen af Ordene: „Efter de hidtil gjældende Regler“ maa man altsaa søge Oplysning om i Loven af 26de Marts, og hvad mentes der nu da, naar der i Loven af 26de Marts 1850 taltes om de hidtil gjældende Regler? Det var ikke Andet end de Regler af meget ubestemt Omfang, og som til enhver Tid kunde forvandles efter den suveræne Konges Godtbefindende, hvilke efterhaanden havde udviklet sig under Absolutismen. Under 26de Marts 1850 fandt man sig altsaa endnu for nogen Tid i paa det finantzielle Omraade at søge Hvile i Absolutismens Regler. Og nu? Nu have vi de samme Ord, men ingen Absolu-

tismens Regler mere, som vi kunne søge Hvile i. Nu ere derfor disse Ord fuldstændig meningsløse. Der er Ingen, der vil være istand til, idetmindste saavidt jeg skjønner, at kunne forklare, hvilke disse Regler ere for Diebliffet. Endnu kunde man maaske sige til, at det egentlig ikke er nogen heldig Redaktion, naar der tales om, at baade „Hovedsummerne“ og „de enkelte Poster“ ikke maa overskrides; thi man vil jo snart møde den Indvending, at Hovedsummerne ikke lettelig ville kunne overskrides, naar ingen af de enkelte Poster overskrides. Det Sidste kunde altsaa være nok. Men det er nu en Sag af aldeles underordnet Betydning. Vil man nu altsaa have en midlertidig Finantslov, der er Mening i, maa man stryge alle disse Udtryk, der ere uklare eller meningsløse, og saa maa Loven komme til at lyde saaledes: Indtil Finantsloven for det kommende Finantsaar er vedtagen — jeg ser helst, Tidsbegrænsningen udelades —, bemyndiges Regjeringen til at afholde Udgifter efter Finantslovsforlaget, samt til at optræde de bestaaende Statter og Afgifter. Det er klart og tydeligt og Noget, Regjeringen vil kunne bruge, og som man fra den lovgivende Magts Side kan være bekendt at overlevere Regjeringen. Det er ikke det, her foreligger. Om end Regjeringen selv foreslaar det, er det ikke Noget, man i Virkeligheden kan række en Regjering og sige: Regjer med det! Mit Standpunkt er derfor dette: Jeg skal stemme for denne foreløbige Finantslov, som den nu foreligger, men det er sidste Gang, jeg stemmer for en Lov af det Indhold.

Fallesen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Fallesen: Det ærede Medlem vil næste Aar være i samme Situation, som jeg er iaar. Jeg sagde nemlig ifjor, at det var sidste Gang, jeg stemte for en midlertidig Finantslov, og det er af den Grund, jeg er nødt til at stemme imod den iaar. Nu haaber jeg, at det ærede Medlem næste Aar sammen med mig vil være med til at stemme mod en midlertidig Finantslov, saa at vi altsaa blive to, der stemme mod den. Paa den Maade er der maaske Mulighed for, at vi efterhaanden kunne faae ubstemt de midlertidige Finantslove. Det vil være en langsom Maade, men det vil maaske lykkes.

Fischer: Jeg sagde midlertidige Finantslove af det Indhold, som her foreligger. Jeg sagde ikke, det er sidste Gang, jeg stemmer for en midlertidig Finantslov, men jeg sagde, det er sidste Gang, at jeg stemmer for en midlertidig Finants-